

Pilnības mērs.

Ikdienā mēs ap sevi redzam daudz un dažādas lietas. Drēbnieki šuj apģērbus, kurpnieki taisa apavus, būvnieki ceļ mājas un dažādu nozaru speciālisti izgudro un saražo visas tās lielās un mazās lietišķas, ko mēs katrs ikdienā lietojam. Sākot no adatas līdz pat lidmašīnai. Un visbiežāk ir tā, ka mums šīs lietas patiešām ir noderīgas.

Sākot no idejas, visi šie radošie procesi notiek noteiktā secībā ar precīzi noteiktiem aprēķiniem. Ražošanas laikā nekam no tā visa nevajadzētu mainīties vai pazust, citādi rodas tā saucamais brāķis - nevērtīgs un nevajadzīgs materiālu izlietojums. Brāķis ir lieta, kas atšķiras no sākotnēji iecerētā un paredzēto uzdevumu izpildīt nespēj.

Dažreiz notiek tā, ka cilvēku rokās nonāk arī saražotie brāķi. Ne vienmēr to uzreiz var pamanīt. Taču to atklājuši, cilvēki tomēr nav apmierināti, ka saņem kaut ko mazāku un nevērtīgāku par to, ko sagaida. Tādā gadījumā var rīkoties dažādi. Var cīnīties par savām patērētāja tiesībām un brāķa vietā saņemt kvalitatīvu precī vai atgūt iztērētos līdzekļus. Var mēģināt to salabot, var kādam atdot vai vienkārši izmest un aizmirst. Taču brāķa klātbūtne nereti var atstāt diezgan neizdzēšamu iespaidu uz cilvēka dzīvi. Sakiet, vai jūs būtu ar mieru ēst ar dakšiņu, kurai ir tikai trīs zari? Bet vai jūs būtu ar mieru kāpt lidmašīnā, kurai ir tikai viens spārns? Ja mēs esam gatavi lidot, tad sagaidām, ka lidmašīna būs ne tikai ar abiem spārniem, bet arī ar motoru un degvielu. Mēs sagaidām, ka šī lidmašīna būs sagatavota un tā būs pilnīga.

Nevienam pavāram neienāk prātā doma, ka ēdienu viņš varētu neizvērīt līdz galam. Neviens šuvējs neatstās kreklu tikai ar vienu piedurkni un kurpnieks neatstās kurpi bez zoles. Pat teikums bez punkta ir nepabeigts teikums. Mēs redzam, ka prasība pēc pilnības mums ir pilnīgi dabiska un ikdienišķa lieta, jo bez pilnības jebkura lieta zaudē savu jēgu.

Viss, ko cilvēki ir saņēmuši no Dieva, ir pilnīgs. Pirmais ziņojums, ko mēs varam izlasīt Bībelē, ir ziņojumu par radīšanu. **1. Mozus 1:1** ir rakstīts "Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi." Tālāk ir teikts, ka Dievs radīja gaismu, atšķīra ūdeņus, lika rasties zālei, augiem, kokiem, saulei, mēnesim un zvaigznēm, jūras zvēriem, putniem, lopiem un dzīvniekiem. Šī zeme ir skaista un nenovērtējama dāvana no Dieva. Mēs varam būt laimīgi, ka mums ir dota iespēja dzīvot uz šīs planētas, kas ar savu dzīvo radību un dabas daudzveidību ir tik unikāla. Ikvienam uz tās dzīvojošam cilvēkam būtu jāapzinās un jāatzīst, ka tas atrodas uz ļoti neparastas un apbrīnojamas vietas visuma telpā. Nedaudz paskatīsimies uz to, kāda tad ir šī Dieva radītā zeme.

Tā ir apvilkta ar atmosfēru. Mēs to saucam par gaisu un tā precīzais un pilnīgais vielu sastāvs ļauj mums šobrīd brīvi un veselīgi elpot. Arī izkļiedēto gaismu uz zemes veido atmosfēra. Zemeslode atrodas nedaudz ieslīpi un šī slīpuma dēļ uz zemes veidojas mums labi pazīstamie gadalaiki. 70,8% zemi klāj ūdens. Domāju, ka šī iemesla dēļ zemeslode pat varētu nosaukt arī par ūdenslodi. Augtākā vieta uz zemes ir

Everests – kalns, kas vairāk kā 8 kilometrus ir izstiepies debesu virzienā. Savukārt dziļākā vieta ir Marianas dziļvaga – tā ir 10 kilometrus dziļa okeāna aiza, kas stiepjas pretī zemes kodolam. 24 stundās zeme apgriežas ap savu asi. 365 dienās tā apgriežas ap Sauli. Gadā tie ir 924 miljoni 375 tūkstoši 700 simti km un tas notiek ar ātrumu 108 000 km/stundā. Šos skaitļus es nosaucu ne tāpēc, ka jums tie būtu jāatceras, tos saprotamus mēs varam padarīt sev paši. Ja cilvēka sirds pukst aptuveni 60 reizes minūtē, tad katra šī sirdspuksta laikā zeme ir noskrējusi aptuveni 30 kilometrus. Viens sirdspuksts – 30 km, vēl viens sirdspuksts – 60 km, vēl viens - 90 km. Mēs burtiski lidojam ap sauli kā virsskaņas lidmašīna un tikai Radītāja gudrība un rūpes ļauj mums šobrīd to pat nesajust.

1. Mozus 2:1 ir teikts „Tā tika pabeigtas debesis un zeme un visi to pulki.” Dievs savu darbu pabeidza līdz galam. Sakārtotā saules un mēness sistēma, zemes kustība, un visas pārējās gudri radītās lietas katru dienu mums apliecina, ka radīšanas procesā nekas nepalika neizdarīts. Viss darbojas precīzi, nevainojami un pilnīgi.

Bet vai jūs neesat aizdomājušies par to, kas notiktu, ja šie procesi kādā brīdī apstātos vai sabojātos? Kas notiktu, ja zeme ap savu asi pēkšņi sāktu griezties ātrāk vai lēnāk? Un, griežoties ap sauli, tā pēkšņi sāktu griezties atpakaļ? Kas notiktu, ja saule atkāptos? Ja atmosfēra izgaistu? Šādi varētu jautāt bezgalīgi. Un nav pat jābūt zinātniekam, lai saprastu, ka izjauktā lietu kārtība būtu pavisam droša cilvēces bojāeja. Mēs katru dienu varam būt pateicīgi Dievam par to, ka visi šie likumi ir pilnīgi un atrodas gudra Meistara rokās. Kamēr tas tā būs, debesu ķermeņi atradīsies tur, kur tie ir nolikti un zeme turpinās griezties tā, kā Dievs to ir paredzējis.

Neko mazāku par pilnību Dievs neparedz pie cilvēka arī šodien. Taču tad, kad mēs dzirdam Jēzus vārdus, kas rakstīti Kalna svētrunā „Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs”, mēs drusku tā kā saraujamies. Jo mums šķiet, ka izteikdams šādu aicinājumu, Jēzus domāja kādu citu, nevis mani. Šie vārdi mūsu apziņā nepaliek, jo mēs tos uztveram kā uzdevumu, kas nav izpildāms. Vai tiešām Jēzus pavēlētu cilvēkiem kaut ko tādu, kas nebūtu iespējams? Kā mums lasot Rakstus, apzināti nepārlekt šim pantam, bet ieraudzīt to kā iespēju, kas mūs katru var tuvināt debesīm un Dievam?

Atšķirsim Bībeles sākumu un tur lasīsim **1. Mozus 6.** Sākot no **14. panta** vairākus līdz **22.** Lasīsim, kādus norādījumus no Dieva saņēma Noa.

“Taisi sev šķirstu no sveķainiem skuju kokiem; ar nodalījumiem tev to šķirstu būs taisīt, un no iekšpuses un no ārpusēs tev to būs iztriept ar darvu. Lūk, kādu tev to būs taisīt: garumā trīs simti olektis un platumā piecdesmit, un augstumā trīsdesmit olektis. Jumtu šķirstam tev būs taisīt virspusē, un durvis šķirstam tev būs likt tā sānos. Trijos stāvos tev būs to taisīt. (..) Bet tev būs ņemt līdzī šķirstā no visa, kas dzīvo, no ikvienas radības divus, no visiem, lai tie līdz ar tevi paliktu dzīvi: tēviņam un mātītei tiem būs būt. No putniem pēc viņu kārtas un no lopiņiem pēc viņu kārtas, no visiem

zemes rūpuļiem pēc viņu kārtas, pa divi no visiem lai iet līdz ar tevi, ka viņi paliktu dzīvi.” (..) Un Noa darīja, kā Dievs sacīja.”

Tajā laikā cilvēki bija kļuvuši lepni un ļauni, tāpēc Dievs ar pasaules mēroga plūdiem bija nolēmis šo ļaunumu izbeigt. Arī Noa redzēja tā postu, tāpēc Dieva lēmums šo vīru, visdrīzāk, pat nepārsteidza. Uzklusījis Dieva pavēli, viņš steidzās to izpildīt. Tam bija vajadzīgs mērs un nepieciešamie materiāli. Uzdevums nebija vienkāršs, taču izdarīt to vajadzēja pareizi un precīzi – tā, kā Dievs to bija noteicis. Šķirsta celšanai bija jāizmanto skuju koki, nevis ozoli vai bērzs. Koks bija jāiztriepj ar darvu, nevis ar krītu. Un 30 olektīm bija jābūt 30 olektīm, nevis 29. Šķirsts bija jāceļ trijos stāvos, nevis divos vai četros. Zvēri un putni šķirstā bija jāieved pēc noteiktā skaita. Neviena no tiem nedrīkstēja palikt viens. Arī suga neviena nedrīkstēja palikt ārpus šķirsta. Būtu grūti iedomāties, ka uz Dieva jautājumu par kādu no tām, Noa atbildētu, ka ievest šķirstā to vienkārši ir aizmirsis. Viss bija jāizdara tieši tā, kā Dievs to bija norādījis.

Kāpēc Noa nevarēja būvēt šķirstu pēc saviem aprēķiniem? Kas notiktu, ja viņš to celtu tikai ar savu gudrību, izveicību un spēku? Noa nebija pilnīgi nekāda priekšstata par to, kas viņu sagaida. Zemes avoti pārplūda un debesu logi atvērās pēc Dieva pavēles un tikai Dievs zināja, cik spēcīgs būs ūdens un cik augsti tajā būs vētras radītie viļņi. Pašdarinātais Noa kuģis būtu kā papīra laiva Klusajā okeānā un kuģotu tieši pretī savai bojāejai. Dievs uz šī nedrošā un nepilnīgā kuģa Savu zīmogu uzlikt nevarētu. Aicinājums iekāpt šķirstā būtu tikai tad, kad tas būtu drošs, pabeigts un pilnīgs. Tāds, kas celts pēc Dieva gudrības un prāta.

Pēc noteikta laika ūdeņi kritās un šķirsts nosēdās uz Ararata kalniem. Dieva nodoms bija izpildīts un dotais uzdevums pabeigts. Cilvēki un dzīvnieki bija glābti. Paklausīdami Dieva pavēlei, tie iziet no šķirsta un ir pirmie, kas pēc šiem plūdiem liek savus soļus uz sauszemes. Jaunās pasaules apdzīvošana varēja sākties. Tagad tā varēja sākties ar vīru, vārdā Noa.

Īss, taču nozīmīgs ziņojums par viņu ir rakstīts **1. Mozus 6:9**. „Šis ir stāsts par Noa: Noa bija taisns un bezvainīgs vīrs savā ciltī, jo Noa vadīja savas gaitas ar Dievu.”

Nekas daudz šeit nav pateikts. Taču šie vārdi liek mums saprast, ka tikko pieminētā šķirsta celšana Noa nebija mehāniska pavēles izpildīšana. Paklausīt Dievam viņš bija pieradis jau līdz šim. ‘Noa vadīja savas gaitas ar Dievu.’ Šeit nav pateikts, ka viņi tikai laiku pa laikam saskrējās un ka laimīga gadījuma pēc viņiem izdevās pat parunāt. Te ir teikts, ka Noa dzīvē nebija tādu brīžu, kad viņš ietu uz vienu pusi, bet Dievs uz otru pusi. Neviena lēmums, neviena izvēle viņa dzīvē netika pieņemta bez padoma no Dieva. Dievs bija Autoritāte, Kuram paklausīt viņš uzskatīja par savu prieku un savu dzīves privilēģiju. Noas nama izglābšanās bija Dieva žēlastība, nevis pareizo materiālu izvēle un tikai pilnīga vienprātība Dieva un cilvēka starpā varēja padarīt šo izglābšanos iespējamu.

Mūsu pilnības paraugs ir Jēzus, nevis Noa, jo grēka skarts viņš palika joprojām. Taču savās attiecībās ar Dievu šis vīrs parādīja, ka Jēzus izteikto pilnības mēru var sasniegt ikviens. Pilnība nav mūsu nopelns, taču tas nav arī kāds neaizsniedzams stāvoklis, par kuru domājot, mums zūd jebkāda cerība to iegūt. Savu piepildījumu pilnība iegūs attiecībās. Tā ir apstāšanās, lai ieklausītos, ko saka Dievs. Un tas ir iepriecinājums tam sekot un to izpildīt. Tā ir mierīga, pašlūgīga un nemainīga palikšana kopā ar Dievu ikvienā dzīves situācijā.

Bija pagājuši vairāki gadsimti, kad pēc Dieva pavēles savu atbrīvošanas ceļu bija uzsākuši arī Noa pēcteči. Tā bija ebreju tauta, kas ilgu gadu atradās verdzībā Ēģiptes zemē. Pēc Dieva aicinājuma tie cēlās un devās uz Kanaānu. Pārkāpjot verdzības laika robežu, viņu tautas vēsturē bija sācies jauns laikmets. Tas bija jauna ceļa, jaunu iespēju un jaunu attiecību sākums. Pēc ilgās atrašanās elkdievīgā vidē, tie bija saņēmuši iespēju paklausīt, kalpot un sekot dzīvajam Dievam. Tuksnesī, ceļā uz apsolīto zemi, Dievs Savai tautai dod svarīgu uzdevumu.

Un tas ir rakstīts **2. Mozus 25:8, 9** „Un tiem būs Man taisīt svētnīcu, ka Es varētu mājot viņu vidū. Visu pēc tā parauga, ko Es tev rādīšu, gan telti, gan visus tās rīkus, tā jums būs taisīt.”

Mozum tika pateikts, ka svētnīca bija jāceļ pēc Dieva dotiem norādījumiem. Zemes svētnīcai bija jāatbilst Debesu svētnīcas paraugam. Tas bija tik svarīgi, ka to pašu Dievs saka vēlreiz.

2. Mozus 25:40 „Un ievēro, ka tos taisi pēc parauga, kas tev kalnā tika parādīts.”

Un to atkārtoti arī trešo reizi.

2. Mozus 26:30 „Un uzcel mājokli pēc tā parauga, kas tev kalnā ir rādīts.”

Dotā uzdevuma augstā nozīme ir nepārprotama. Dodams norādes, Dievs uzskaita katru svētnīcas daļu. Nekas netika aizmirsts vai atstāts kā mazvērtīgs. Pat vissīkākā detaļa netika atstāta vēlāmā formā, viss tika noteikts konkrēti un skaidri.

Bet varbūt Mozus kaut ko drīkstēja izdarīt pēc savas prāta? Viņš taču bija Dieva aicināts līdzstrādnieks. Varbūt saņemto pilnvaru ietvaros viņš kaut ko varēja pielikt klāt, jo tā izskatītos labāk? Varbūt kaut ko varēja no tā atņemt, jo, iespējams, tas varētu traucēt? Kāpēc visam bija jābūt tā, kā to bija noteicis Dievs un improvizēt šajā jautājumā bija stingri aizliegts?

Upuru kalpošana svētnīcā cilvēkiem norādīja uz Apsolīto Pestītāju. Uz Kristu, Kurš ar savu Upuri visas cilvēces grēkus ir uzņēmis uz Sevi. Katru dienu, gadu no gada cilvēki nāca uz šo vietu, lai meklētu piedošanu un atjaunošanu. Tā bija katra cilvēka personīgā dievkalpošana. No sirds pienestā nožēla tika pieņemta un grēki caur upura jēru tika piedoti. Tā cilvēki savā dzīvē pieņēma Jēzu Kristu kā savu personīgo Glābēju. Tā viņi saprata Dieva doto pestīšanas plānu. Pielikt pie tā vai kaut ko no tā atņemt, nozīmētu padarīt to nepilnīgu. Tāds glābšanas plāns paliktu nesaprasts un vēsts nepieņemta. Necieņa pret Dieva nolikto kārtību, būtu necieņa pret Kristu, Kurš ar caurdurtām rokām Debesu svētnīcā kalpo joprojām.

Svētnīcas celšanas uzdevums tika izpildīts apmēram pusgada laikā. Par to lasām **2. Mozus 39:42, 43** „Tā Israēla bērni visu bija darījuši, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. Un Mozus apskatīja visu darbu, un redzi, viņi bija to darījuši tā, kā Tas Kungs bija pavēlējis, tā viņi bija darījuši. Un Mozus viņus svētīja.”

Mozus bija uzticams darba biedrs. Pēc padarītā darba viņš rūpīgi pārbaudīja un salīdzināja, vai svētnīca atbilst Dieva dotajam paraugam. Nekas, kas izdarīts pavirši, neprecīzi un neglīti, tur nedrīkstēja būt. Visam bija jābūt izdarītam pilnīgi. Tagad Dievs varēja mājot Savas tautas vidū.

Tas ir rakstīts **2. Mozus 40:34** „Tad mākonis apklāja Saiešanas telti, un Tā Kunga godība piepildīja mājokli.”

Dieva piemājošana pie cilvēkiem tuksnesī bija **Viņa** griba. Tā bija acīm redzama mīlestības un labvēlības zīme. Katrs par to varēja pārliecināties ikreiz, kad pacēla savas acis saiešanas telts virzienā. Taču, lai Dievs varētu palikt kopā ar Savu tautu, tautai vajadzēja vēlēties palikt kopā ar Dievu. Arī šeit Dievs dod Savu padomu.

Lasīsim to **3. Mozus 18:1-4** „Un Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams: „Runā uz Israēla bērniem un saki viņiem: Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs! Pēc Ēģiptes zemes paražām, kur jūs arī esat mājojuši, jūs nedrīkstat darīt savus darbus; un arī pēc Kānaāna zemes parauga, kur Es jūs vedīšu, jūs nedrīkstat darīt, un viņu nolikumiem nesekojiet. Manas taisnās tiesas dariet un sargājiet Manus likumus, ka jūs pēc tiem staigājat, – Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!”

Šeit pateiktie vārdi ebreju tautai ir viņu pastāvēšanas jēga un spēks. Dievs saka – nedariet tā, kā dara tur, no kurienes Es jūs Esmu izvedis. Un nedzīvojiet tā, kā dzīvo tie, kur Es jūs ievedīšu. Nesekojiet ēģiptiešu un kanaāniešu dzīves paraugam. Jūs esat izvesti no verdzības, lai tagad dzīvotu savādāk. Lai dzīvotu pēc debesu likumiem. Tos dariet un tos sargājiet, un staigājat pēc tiem.

Pēc 40 tuksnesī pavadītiem gadiem izraēlieši beidzot bija iegājuši Kanaānā. Apdzīvodami un priecādamies par Apsolīto zemi, Dieva ļaudis drīz vien šos Dieva norādījumu aizmirsā. Neizdzītie un blakus dzīvojošie kanaānieši turpināja savu elkdievības kalpošanu un tā postošais iepaids bez sekām nepalika arī pie Dieva tautas. Uzšķirsim **1. Ķēn. gr.**, un lasīsim par to, kas bija noticis.

1. Ķēn. 18:21 „Tad Elija pienāca visai tautai klāt un sacīja: „Cik ilgi jūs klibosit uz abām pusēm? Ja Tas Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam! Bet, ja baals ir dievs, tad sekojiet tam!” Bet tauta viņam neatbildēja ne vārda.”

Grāmatā “Kristus līdzības” ir rakstīts, ka cilvēks tiek pārvērsts uzlūkojot. Ko redzēja izraēlieši, kad skatījās uz baālu?

Izlasīsim. **Psalms 115:4-8** “Viņu dievekļi ir sudrabs un zelts, tie ir cilvēku roku darināti. Tiem ir mute, bet tie nerunā; tiem ir acis, bet tie neredz; tiem ir ausis, bet tie nedzird; tiem ir deguns, bet tie neko nesaož; tiem ir rokas, bet tās nedarbojas; tiem ir kājas, bet tie nestaigā; to rīkle neizdod skaņas. Tādi paši ir arī tie, kas tos darina un kas paļaujas uz tiem.”

Šeit mēs lasām, ka cilvēku roku darinātie elku dievi ir nedzīvi un “tiem ir kājas, bet tie nestaigā.” Tad kāpēc Dieva tauta kliboja?

Atbilde ir **1. Kĕn. gr. 18:26** “Un viņi /baāla priesteri/ piesauca baala vārdu no rīta līdz dienvidum, sacīdami: “Ak, baal, atbildi mums!” Bet tur nebija nevienas balss, nedz arī kāda, kas atbild. Un tie kliboja apkārt altārim, kas bija uzcelts.”

Karmela kalnā bija 450 šī nedzīvā dieva priesteri, kas savu kalpošanas rituālu veica ar klibošanu. Par savu to bija pieņēmusi arī Dieva tauta, tāpēc klibot bija sākusī arī pati. Ko tā redzēja, kad skatījās uz dzīvo Dievu? Neko neredzēja, jo neskatījās uz Viņu. Elijas laikā dzīvojošā paaudze kliboja, jo bija novērsusies no Dieva un skatījās uz nedzīvā dieva priesteriem. Dieva aicinājuma vietā sekot Viņam, tā izvēlējās sekot tam, kas bija nedzīvs, nepilnīgs un klibs.

Šajā pašā nodaļā lasām tālāk. **36. un 37. pants.** “Elija piegāja un sacīja: “Kungs, Ābrahāma, Īzāka un Israēla Dievs, šodien dari Sevi zināmu, ka Tu esi Dievs Israēlā un ka es esmu Tavs kalps, un ka es pēc Tava vārda visu šo esmu darījis. Atbildi man, Kungs, atbildi man, lai šī tauta zina, ka Tu, Kungs, esi Dievs un ka Tu pats viņu sirdīm esi licis atgriezties!”

Dievs atbildēja. Ar varenu uguns spēku Viņš parādīja, ka ir Dievs, Kurš redz, dzird, uzklausa un atbild. Izraēla Dievs ir dzīvs! Šī parādīšanās bija tik acīmredzama, ka šaubas par to nevienam vairs nerādīja. **39. pants** “Un visa tauta to redzēja, un tie krita uz sava vaiga un sacīja: “Tas Kungs ir Dievs, Tas Kungs ir Dievs!””

Tas Kungs ir Dievs un dara Sevi zināmu cilvēkiem arī šodien. Mums nav tāds Dievs, Kurš šodien nolemj glābt, bet rīt jau ir pārdomājis un aizmirsis. Viņš ir nemainīgs, uzticams un pilnīgs. Un to, ko pie katra cilvēka ir iesācis, arī pabeigs.

Ko Dievs no manis sagaida šodien? Lai Viņš ir mans šķirsts, kas glābj kārdinājumu plūdus. Lai ir mana svētnīca, kas atklāj Jēzu un Viņa kalpošanu par mani. Un, līdzīgi kā uguns no debesīm, varens lai manā dzīvē parādās Viņa spēks. Katru dienu izteiksim Viņam slavu un pateicību par to, ka mūsu katra nepilnību caur Sevi Viņš padara pilnīgu.